

MYSTICKÁ NÁHODA

DANA GARGULÁKOVÁ

Dana Garguláková

MYSTICKÁ NÁHODA

Díl první

COPYRIGHT

Autorka: Dana Garguláková

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

2013

ISBN:

978-80-87856-42-0 (epub)

978-80-87856-43-7 (mobi)

978-80-87856-44-4 (pdf)

HLAVNÍ POSTAVY:

Irena Richterová – překladatelka, asistentka, 25 let

Darina Černotovská – její přítelkyně, 22 let

Honza Kajzar – fotograf, 29 let

Vladan Kajzar – Honzův bratr po úrazu, 25 let

Robert Donáth – majitel reklamní agentury a časopisu, 31 let

Anna – Robertova hospodyně, 56 let

Veronika (roz. Vernerová) – Robertova bývalá žena, 28 let

Kamila Klimková – Robertova sekretářka, 23 let

Simona Winklerová – Honzova dívka, 26 let

Tomáš Penc – vizážista, nový Darinin přítel, 28 let

Petr – Darinin bývalý přítel

Vanesa – bývalá Vladanova přítelkyně, Jana Spitzerová – současná

Frank Hasen – zákazník ze Švýcarska

Brukner – konkurenční firma

PŘEDMLUVA

Existují duchové mezi námi? Skutečně je zde možnost, že existuje i jiný svět, než ten náš, pozemský? A dá se do něj nahlédnout? Mají lidé auru?

KAŽDÝ zná tyhle otázky. NIKDO na ně nezná stoprocentní odpověď. Snad – Irena Richterová? V ten květnový den, kdy odvezla svou nejlepší kamarádku na casting do Pardubic, v ten den se stalo něco, co převrátilo její dosavadní život dočista naruby. Její život dostal najednou jiný rozměr. A přes všechny šrámy a kopance, které dostala, stálo jí to za to. Ano.

Totíž, nikdy nevíte, kdo stojí vedle vás. Koukejte se pozorně a naslouchejte. Může se zablesknout. Náhodou potkáte někoho, kdo změní celý váš život. No, NÁHODOU?

Irena Richterová zažila tolik podivných událostí, že na náhody už nevěří.

Irča vzala do rukou sklenku s džusem a musela ji přichytit oběma rukama, neboť se jí začaly nepochopitelně třást. Potřebovala se napít, z toho všeho jí příšerně vyschlo v krku.

Pak vstala a přešla k oknu. Čím víc o tom přemýšlela, tím víc všechno do sebe zapadalo a tím víc z toho byla nervóznější. Jedna náhoda se stane. Dobře. Dvě náhody? Možná. Ale tady těch náhod bylo příliš. I když – co je to vlastně NÁHODA? Kdo ji zařídí? To jen lidé si zřejmě myslí, že náhoda je prostě stav okolností. Irča o tom tak docela přesvědčená nebyla.

Překvapeně vzhlédla a zahleděla se do modrých očí. Zkusila se pár sekund soustředit – a zase nic. NIC! Žádná aura. Tady něco nehraje! Ten člověk je tak milý a galantní a... a nemá žádnou auru. Co věděla, bylo jen, že aura je vyzařování energie a obklopuje VŠE ŽIVÉ. Vše ‚živé‘, opakovala si znovu. Je v podstatě součástí i každé buňky těla, takže ji lépe vidíme kolem hlavy a ramenou, oblečení ji částečně pohlcuje. Tohle bylo vážně DIVNÉ... součástí každé buňky těla... znovu si opakovala a horečně přemýšlela. Žádná aura... žádné tělo... ŽÁDNÉ TĚLO... přemítala divoce, ale tahle nádherná bytost před ní MĚLA tělo, jedině, že by... žádné tělo, pouze duše, čistá duše bez těla... DUCH ???!!!

Mrazení, které doposud pociťovala, sílilo s každou myšlenkou. Robert se domníval, že přemýšlí o jeho nabídce, a tak jí ponechal čas.

PROSBA

Polovina května, úterý

„Položí-li se tělo do vody, začne vyzvánět telefon,“ vzpomněla si Irča na Bellův teorém, který se právě do puntíku vyplnil. Nechtělo se jí z voňavé pěny hned vstávat, sotva se v ní uvelebila. Nakonec jí to přece jen nedalo, vzala si ručník a došla k telefonu, který tancoval vibracemi po desce stolu v kuchyni. Koukla na displej – no jasně, kdo jiný mohl TAK STRAŠNĚ naléhavě vyzvánět...

„Prosím,“ řekla do telefonu ne zrovna přívětivě.

„Ahoj Irčo, to jsem já Darina. Já mám takovou smůlu! Vždycky se všechno pokazí na poslední chvíli. Zítra ráno mám jet dělat ty zkušební fotky, a nemám se tam jak dopravit. Moje auto je v servisu a Petr mi právě oznámil, že musí ještě v noci odjet do Německa na služební cestu. Pohádali jsme se. Já ti ani nevím, je to nějaké nahnuté s námi dvěma. Nechce, abych dělala modelku. Ale copak já dělám? Modelky jsou dnes mnohem mladší. Ale tahle společnost, kam jsem se přihlásila, je trochu jiná. Hledá ženy plus mínus pětadvacet. Není to super? No a já se nechci tahat s těma dvěma kufry autobusem 200 kiláků, tak mě napadlo, nemohla bys mě tam hodit?“ vodopád slov přšel Irči do ucha. Celá Darina. Vždycky do všeho tak hrrr.

„Dari, víš, že bych ti moc ráda vyhověla, ale nepustí mě z práce.“

„Jen se nevymlouvej. Ještě ses nezeptala a už to vzdáváš.“

„No tak si vezmi moje auto a jed' sama, klidně ti ho půjčím, mě tam na nic nepotřebuješ.“

„Víš, myslela jsem..., teda... chtěla jsem tam mít někoho u sebe. Měl jet se mnou Petr, ale vidíš. Vždycky se něco semele na poslední chvíli. Víš, jak jsem vždycky nervózní.“

Irča se do telefonu zasmála. Darina a nervózní? To nešlo k sobě. Darina Černotovská, pohledná vysoká tmavovláška s hnědýma velkýma očima, plnými rty a postavou právě tak akorát stvořenou pro práci modelky. Přihlásila se na konkurs do známé modelingové agentury a teď byla mezi pozvanými 20 dívkami, se kterými bude agentura dělat zkušební fotky. Když obdržela dopis s pozvánkou, radostí málem vyskočila jako malé dítě, když dostane novou hračku, kterou dlouho toužebně chtělo. Pozvánka z užšího výběru sice ještě sama o sobě nic neznamenalala, ale Darina si byla vědoma své přitažlivosti a vnitřního kouzla, které z ní vyzařovalo, a hodlala dát do těch fotek všechn svůj šarm. Byla rozhodnutá vyhrát a měla již všechno nachystané. Nakonec,

může jet i sama, to přece není problém. Ale přece. Když bude vědět, že tam má člověka, který jí podpoří, tak bude ještě sebejistější a pro tento účel je Irča ten naprosto pravý člověk. Skvělá kamarádka, která vždycky člověka podržela, když to potřeboval.

Irča byla štíhlá plavovláska s šedomodrýma očima, které lemovaly úžasně dlouhé řasy. Vlastně to jediné na jejím obličejí vynikalo, jinak nebyla ničím zvláštní. Bydlela sama v pronajatém 1+1 v malém městě na Severní Moravě – na Valašsku. Její byt ve Vsetíně byl plný květin, neboť květiny a rostliny všeho druhu milovala. Ve svých 25 letech pracovala jako překladatelka a asistentka u ředitele jedné velké zahraniční společnosti.

Polovina května, středa

„Tak jsme tady. Svítí ti pro štěstí!“ podotkla Irča. Pardubický kraj je přivítal opravdu výstavním květnovým počasím. Místo, kam měla Darina dorazit, našly poměrně lehce. Bylo to až na západním okraji Pardubic, úplně mimo město.

Irča zaparkovala na obrovském parkovišti u hotelu, kde měly rezervovány pokoje. Byl to nevelký, ale velmi útulný a příjemný hotel s kavárnou a restaurací. Dole ke kavárně přiléhala zahrádka, ve které byste nenašli téměř jediné místečko volné. Byl zde stále velký pohyb lidí, neboť hned na druhé straně parkoviště stála velká desetipatrová administrativní budova, v níž sídlilo mnoho firem. Mimo jiné i společnost zabývající se reklamou a modelingem a také přípravou výstav fotografií. Pod tuto společnost spadala také agentura, ke které přijela Darina dělat konkurz. Celé toto místo přiléhalo k městu, okolo jste mohli najít ale jen pár obchodů a za nimi již jen kopce a lesy; Pardubice byly pár minut autem.

„Bože, potřebuju kafe, nebo umřu“ řekla líně Darina.

„A víš, že mám stejný pocit? Víš co? Běž prosím tě napřed a vezmi klíče od pokojů, jo? Hned přijdu za tebou, musím se jen mrknout na chladič, zdálo se mi, že s ním něco je, teplota byla dost vysoká, co jsme jely do toho kopce. Pak si dáme hned to kafe.“ navrhla Irča.

Obě dívky vystoupily z vozu. Darina se šla ubytovat do hotelu. Irča otevřela kapotu motoru a zkontrolovala vodu v chladiči. „Bude se pak si muset na to někdo mrknout,“ říkala si v duchu. Dolila vodu, zabouchla kryt motoru, vzala si svoji cestovní tašku a vydala se za Darinou. V zahradní restauraci si pod slunečnky lidé vychutnávali svou chlazenou Colu či pivo a bylo zde živo jako v úle. Irča si povzdechla. Chtěla na těch pár dní ujet z práce a mít trochu klidu, představovala si, jak ve volných chvílích bude procvičovat angličtinu, ze které jí čekala další zkouška v kurzu, který navštěvovala. Přestože jako překladatelka ovládala tento cizí jazyk dost slušně, stále na sobě pracovala.

Tak to asi v tomto mumraji nepůjde. Najednou, v zamyšlení, zakopla o vystouplou kachličku v chodníku a pěkně zabalancovala i s tou velkou taškou v ruce. Pár hlav z restaurace se otočilo a zdálo se jí, že na některých zahlédla škodolibé úsměvy. Raději hlavu sklopila. „Do prčic...“ zaklela v duchu, „to se opravdu může stát jenom mě, před tolika lidmi!“ lamentovala pro sebe.

Prošla skleněnými dveřmi hotelu a mířila k recepci. Darina už na ni čekala s klíčky od jejich pokojů. Seděla v pohodlné sedačce před recepcí a před ní na stole stály dva šálky horké kávy. Vůně Irču okamžitě praštila přes nos.

„Sedni, už jsem nám objednala kafe,“ pobízela Irču.

„Někdy máš i docela dobré nápady, víš to?“ dobírala si ji Irča.

„Hele, Iris, kdybys viděla, koho jsem teď potkala!!!“ Darina vyvalovala oči, jako kdyby viděla zjevení. Irča se jejímu výrazu bezděčně musela začít smát. Se smíchem na rtech odvětila: „No? To jsem zvědavá, koho?“

„Tak hezkého chlapa jsem snad ještě neviděla!!! Co ‚hezkého‘, to je slabé slovo! Byl nádherný! Irčo, něco z něho vyzařovalo, taková energie, nebo napětí, já nevím, jak to popsat. Snědej, modrookej, černovlasej, prostě sympat’ák!“ rozplývala se Darina s dlouhým přízvukem, což občas ráda dělala a což Irča vždycky nesnášela. Naštěstí to Darina nedělala moc často.

„Jen se mi tu nerozplyň! Černovlasí mají většinou hnědé oči, Dari. Kde máš toho svého krasavce? Žádného takového tu nevidím -“ rozhlížela se Irča.

„Už odešel.“

„No a?“ – čekala na pokračování Irča – „představil se ti, seznámila ses s ním? Jak se jmenuje?“

„Ani si mě nevšiml,“ odvětila stručně a smutně Darina. „Vůbec se na mě nepodíval! Chápeš to?“ málem naštvaně a s přeskakujícím hlasem sípala.

„Tak si to tak neber. Aspoň jeden chlap na světě ti nepadne hned k nohám, no. A víš, že je mi tím docela sympatický, i když jsem ho vůbec neviděla?“ dělala si opět z kamarádky legraci Irča.

„Ty...!“ šťouchla do ní Darina, až se obě rozesmály. Dvě modré oči se na ně podívaly přes sklo ze zahradní restaurace. To nevěděly. Nevěděly ani, že je sledují jiné oči, zároveň oči černé a temné jako peklo samo. Jako by ani nebyly z tohoto světa.

Irča se bezděky otřepala.

Když dopily kávu, odnesly kufry do pokojů ve 3. patře.

NEMÁTE ZDE CO POHLEDÁVAT

Středa odpoledne

Irča se opřela o rám dveří a pozorovala ten cvrkot. Darina ve večerních šatech pózovala před fotografem, který se jí zdál být velmi sympatický. Tmavě šedohnědé oči, plavé vlnité vlasy rozdělené pěšinkou a uprostřed spadající pár prameny do čela. Kostymérky, vizážisté, plno lidí z téhle branže mělo stále co dělat. Focení se konalo v administrativní budově v šestém patře, které celé patřilo firmě, u níž nyní dělala Darina casting, plus ještě páté poschodí, což čítalo nějakých třicet, možná víc, místností a kanceláří. Tak byla zahlobaná do svých myšlenek, že si ani nevšimla, že vedle ní kdosi stojí. Pouze pocítila velmi podivné mrazení v zádech. Nedovedla si ho vysvětlit. Mimoděk se opět otřepala.

„Slečno, jestli máte focení po této slečně, tak tady laskavě nestůjte a běžte se připravit. Už jste měla být dávno oblečená. Na nikoho nebudeme čekat.“

Trhla sebou a otočila hlavu po směru toho drzého a arogantního a přitom tak přitažlivého hlasu.

„Za prvé, převlékat se nebudu a za druhé, tady nebudu dělat ani žádné fotky, tak se uklidněte.“ Irča vůbec nevěděla, kde se v ní taková odpověď vzala. Vždycky byla spíš plachá, ale tón v tom mužském hlase ji prostě namíchnul. Teprve teď si všimla těch úžasně modrých očí lemovaných tmavými řasami a při pohledu do nich mrazení v zádech tisíckrát zesílilo. Musel to být ten muž, o kterém se prve zmínila Darina. Kdo je to? Proč mám tak divný a nepopsatelný pocit? Najednou měla srdce až v krku, tak, že se nezmohla na další odpověď, když slyšela tu jeho: „Tak v tom případě tady zřejmě nemáte co pohledávat“ – „prosím“ – ten neznámý muž rukou naznačil, že má Irča odejít.

Trhla uraženě hlavou a s grácií jí vlastní se otočila na podpatku a odešla. Vztek s ní cloumal, aniž si dovedla vysvětlit proč. Co nevěděla, bylo, že muž, který ji odtud právě vyhodil, svých slov vzápětí litoval, aniž by také věděl, proč. Slova zkrátka předešla jeho myšlenky. Díval se chvílku za ní a pak vešel do místnosti, kde probíhalo focení. Přišel až k fotografovi, který právě vyhlásil malou přestávku.

„Honzo, připrav potom prosím ty dnešní fotky už na zítřek, ať toho zítra není tolik a v pátek to můžem uzavřít,“ mimoděk se ten modrooký muž podíval směrem ke dveřím.

„Mimochodem,“ obrátil se znova k fotografovi Honzovi, „nevíš, kdo byla ta dívka, co stála ve dveřích? Kdo ji sem pustil?“

„Ale Roberte, víš přece, že je tady pořád plno lidí, jak bych si mohl každého všimnout!“

„Je dost dobrá, že?“ ukázal Robert bradou směrem k Darině, které upravovali make-up.

„Jo, uvidíme, jak bude vypadat na fotkách.“

Robert, jako by přeslechl jeho odpověď, odvětil: „Myslel jsem, že je to další dívka do konkurzu, ale nemohl jsem si vybavit, že bychom ji vybírali.“

„Kdo?“ nechytal se Honza.

„No ta, co stála v těch dveřích!“

„Co prosím tě pořád máš? Vypadáš, jako bys viděl ducha!“ zatřepal hlavou Honza. „No to sedí“ zasmál se vzápětí v duchu sám svojí poznámce.

„Přestaň s tím, Roberte, je před náma kus práce! Tři dny zabíračka až do noci, tak přestaň s těmi nesmysly. Asi tam ani nikdo nebyl. Jsi asi jen přetaženej. Pořád ti říkám, vem si pár dní volno. Ale to ty ne. Myslíš, že se to tu pár dní bez tebe zblázní?“

Honza, renomovaný fotograf, 29 let, měl pravdu. Robert to také věděl, ale nedovedl si dopřát odpočinek. Stále jel na plný výkon, ostatně jako všichni v jeho společnosti. Zabývali se reklamou, vydávali svůj vlastní časopis, vlastnili modelingovou agenturu – Robert Donáth, kterému bylo 31 let – jako majitel a Honza Kajzar – fotograf jako jeho společník a majitel druhé poloviny společnosti. Robert byl původně také fotograf, své profesi se nyní ale věnoval jen výjimečně, když bylo potřeba zastoupit Honzu, ani mu při řízení společnosti na fotografování nezbyvalo moc času. Svůj talent uplatňoval spíše při výběru fotek pro reklamy, do časopisu a podobně.

Irča vyšla vztekle ze dveří desetipatrové administrativní budovy. Namířila si to přes parkoviště k hotelu. Teprve teď ji napadlo tisíce odpovědí, které měla tomu drzému člověku vmést do tváře. Proč jen mu nic neřekla? Proč ji vždycky všechno napadne až potom? A kdo to vůbec je, že si dovolil takhle sprostě ji vyhodit? Co si vůbec o sobě myslí? A proč jsem měla tak divný pocit, když stál proti mně? Takové a tisíce podobných otázek se jí honilo hlavou.

Irča byla mimořádně vnímavá na lidi, měla tak nějak vyvinutější smysly, co se týká tajemna a neviditelného světa kolem nás. Darina si z ní dělala někdy legraci - že je čarodějnice. Irča se tomu jenom smála. Pravdou však zůstávalo, že měla na lidi dobrý odhad.

Viděla auru kolem jejich těla. Většinou tedy kolem hlavy a ramen, jelikož jak známo, oblečení vyzařování aury částečně pohlcuje. Tyhle tajemné věci ji vždycky přitahovaly, ale nezabývala se jimi nějak cíleně. Prostě se jí stávaly divné věci. Věděla, že o nich nemá mluvit, jako by NĚKDO nechtěl, aby o nich mluvila, protože vždycky pocítila studené podivné mrazení v zádech a do očí se jí draly slzy. Samy od sebe, nemohla to nijak ovlivnit. Jako když třeba vyprávěla Darině své zážitky s duchem. To ještě bydlela se svým přítelem Davidem v malém domečku, kde se stávaly velmi zvláštní a podivné příhody. Nechávala si je pro sebe, ostatní by na ni stejně koukali jako na blázna. Ale Irča věděla, co viděla a co zažila. Nepotřebovala, aby jí to ostatní věřili, nebo v horším případě si t'ukali na čelo.

Tenkrát v tom domku v noci slyšávala na půdě nad ložnicí divné kroky; napřed si myslela, že je to kuna, ale tu vyhnali, když na půdu nastražili psí chlupy, které si vyptali od sousedů, kteří měli německého ovčáka. Pravidelně, když mu česali srst, jim ji schovávali. A zabralo to. Kuna zmizela. Ale kroky se ozývaly dál. A zněly, jako když kráčí pomalu člověk. Jindy v noci slyšela bouchání otevřeného okna na půdě. Když se tam ráno šla podívat, zjistila, že tam žádné takové okno není. Ne, nebála se, spíše ji to přitahovalo, toužila zjistit, co se to děje.

Jindy hledala novou vázanku, kterou koupila příteli Davidovi k narozeninám. Měli jít kamarádce na svatbu a vázanka vždy visela na věšáku v jeho skříni. Nebyla tam. Nebyla ani nikde jinde. Prohledala celý dům, centimetr po centimetru, několikrát, přidal se i přítel. Nic. Hledala několik dní, nedalo jí to spát. Pamatovala si, jak ji tam dávala. Když už to vzdala, řekla si, že mu vybere jinou. Otevřela jeho skříň a vázanka visela na prvním věšáku a smála se jí do tváře. Věděla, že duchové si s lidmi někdy zahrávají, ale tohle jí namíchlo. Věděla, že mají schopnost utajit věci, které chceme, před naším zrakem. Díváme se na ně, ale nevidíme je. To byl tento případ.

Možná byla k podivným událostem citlivější a vnímavější od té doby, co se před pár lety, když jí bylo 18, pokoušela vyvolat ducha. Byli tenkrát se třídou na chmelové brigádě. V noci se čtyři kámošky domluvily, že to zkusí. Žádná tomu nevěřila, ale přečetly si nějaké články na Netu a byly prostě jen zvědavé, jestli se jim něco podaří. S přibývajícím tmou a nastávající půlnocí se sice odvaha vytrácela, nicméně, vytrvaly, spojily ruce v kruhu a Irča odříkávala formuli, kterou se naučila z jednoho článku.

Čekaly tenkrát napjatě, kde se co pohne.

Jestli ucítí nějaký chladný závan nebo něco podobného, jak o tom četly. Hleděly do plamene svíčky, ale ani ten se nepohnul více než při běžném hoření.

NIC se nestalo, žádný duch se jim nezjevil. Nevěděly tenkrát, jestli se jim ulevilo, nebo mají být zklamané. Irča, přestože si musela přiznat, že se jí ulevilo, byla asi víc zklamaná. Dnes věděla, že bylo dobře, že se jim pokus nepodařil. Dle informací, které si o tom všem načetla, opravdu není radno si s duchy zahrávat, ať už na ně věříte nebo ne. Většinou se podaří vyvolat lidem ducha, který není, mírně řečeno, zrovna příznivě lidem nakloněn, a pak bývá těžké se ho zbavit.

Ted' si řekla, že se nejlépe uklidní, když vezme čtvrtku a tužky a půjde si najít nějaké klidné místo a bude chvíli kreslit. Irča moc ráda kreslila a malovala, hlavně přírodu, ale také portréty tužkou nebo uhlem a lidi v pohybu.

Zašla do pokoje, vytáhla kufřík s papíry a tužkami, vyzula lodičky, převlékla se do černých kalhot a bílé halenky, obula si lehké letní boty.

Když docházela k autu na parkovišti, rysy ve tváři jí ztuhly – proti ní šel ten domýšlivý muž v živém rozhovoru s tím fotografem. Když si jí oba všimli, řekli oba téměř současně, velmi mile: „Dobrý den“ a usmáli se. Nevěděla, proč do ní vstoupil zase ten vztek, který cítila před necelou hodinkou, ale jen suše ironicky odvětila: „Nevím, čím by mohl být dobrý...!“ Fotograf Honza se zarazil, ale Robert tušil, proč taková odpověď. Irča rychle nastoupila do vozu, nastartovala a odjela.

„Proč je tak nabroušená? Ty ji znáš?“ zeptal se Honza Roberta.

Robert jen hleděl za odjíždějícím autem, v očích podivný lesk. „Víš, to je ta slečna, co jsem ji dnes vyhodil.“

„Ty jsi někoho vyhodil?“

„Vždyť jsem ti to říkal!“

„O ničem nevím. Ptal ses mě jen – jo tááák –,“ došlo to Honzovi, „to je ta, co stála ve dveřích? Pořád ale nechápu, o co šlo, proč jsi ji vyhodil?“

„Myslel jsem napřed, že jde na casting, ale když řekla, že ne a podívala se na mě, já nevím, co to do mě vjelo – řekl jsem jí, že tam teda nemá co pohledávat.“

Honza se jen zasmál.

„Bylo to tak divné, víš, když se na mě podívala, já jí vlastně nechtěl říct, aby odešla. Připadalo mi, jako bych ji odněkud znal a za nic na světě jsem si nemohl vybavit odkud. Pak jako by mě někdo popíchnul, abych řekl něco arogantního, abych ji od sebe odehnal. Nevím, jak ti to mám popsat.“

Robert si povzdechl a po chvíli dodal zamyšleně: „Honzo, určitě se zase ozvali, ale nevím proč.“

V ten moment uviděl před sebou záblesk tváře nádherné ženy. Plavovlasé, usmívající se, ale úlisné. Ženy, která nebyla již dlouho mezi živými. Ten záblesk trval jen sekundu a snad byl jen v jeho hlavě. Snad ani nikoho neviděl. Ne! TUHLE ženu už Robert víckrát vidět nechtěl! A je to tady. Ano. Ozvali se. ONI. Proč? Proč nyní?

Otřepal se a rychle změnil téma: „Radši mi řekni, jestli už je vymyšlené to nové motto pro téma měsíce na nové číslo časopisu.“

„Ne. Ještě mě nic nenapadlo. Možná by ti mohla pomoci Kamila. Proč ji o to nepožádáš?“ odvětil Honza.

Stále mu znělo v uších Robertovo – ‚určitě se zase ozvali‘ – přemítal, proč TEĎ, už dlouho dali pokoj, tak proč právě teď? Zase ONI? Jen Honza jako jediný a ještě jeho bratr znali Robertovo tajemství. Podporovali ho, jak jen se dalo, ale jak chcete uchránit někoho před světem, o kterém absolutně nic nevíte? Jak chcete pomoci někomu, kdo ani neví, JAK a ZDA mu lze pomoci?

„Kamila,“ opáčil Robert zamyšleně. „Kamila má v hlavě jen jednu myšlenku. Jak mě dostat. Kdykoliv jsem s ní sám, hned to na mě zkouší.“

„Nediv se, kamaráde, s tvým postavením a majetkem by se na tebe holky lepily, i kdybys byl starý a šeredný jako zvíře!“ dobíral si ho Honza.

„Ty tak kecáš!“

„Řekni mi, že nemám pravdu! Co holky dneska zajímá? Peníze a postavení, nebo co je kdo za člověka?“

To už oba přátelé došli k zahradní restauraci u hotelu, sedli si ke stolku a objednali si kávu.

Robert se zamyslel, a pak odpověděl: „Myslím, že znáš odpověď, tak proč se ptáš? Od té doby, co jsme rozjeli tuhle společnost, se mě nikdo nezeptal, jak se mám, jak se cítím, ale tak, aby to myslel upřímně, víš, aby ho to vážně zajímalo. Kromě tebe, samozřejmě. To ty máš štěstí! Simona je moc hodná holka!“

„To máš pravdu,“ usmál se Honza při myšlence na svoji Simonu.

Tak tam seděli asi hodinku či dvě, než byl čas k večeři.

Pak se zvedli a odešli. Robert zpět do své kanceláře, za dvacet minut už však odjížděl domů. Bydlel nedaleko odtud, ve městě měl podkrovní byt, který byl velmi umně a útulně zařízen. Bydlel sám, jen hospodyně Anna, starší hodná paní se mu občas starala o domácnost. Přicházela asi 2x týdně, aby obstarala domácí práce, na které mu prostě nezbyval čas. Měl Aničku moc rád, velmi si jí vážil, co pro něj dělá (a platil jí také dost na to, aby mohla žít líp než ostatní). Nejednou mu poskytla i služby vrby posluchačky a na víc, než chtěl sám říct, se nikdy neptala. Ne že by nebyla zvědavá, ale něco na tom mladém muži působilo na ni tak, aby ho spíše ochraňovala a respektovala.

HONZA

čtvrtek

Bylo krásné ráno, a tak se Irča usadila v zahradní restauraci, kde se také podávala snídaně. Vzala si na sebe lehký bílý kalhotový kostým a letní provázkové boty. Jak se cítila skvěle při myšlence, jak se ostatní v práci honí. Sluneční paprsky už začínaly hřát a svět jakoby se zastavil. Jakmile si objednala kávu, džus a snídani, zavřela oči a nastavila tvář slunci. Darina již někde naproti v administrativní budově opět chystala k focení.

„Dobré ráno, smím si přisednout?“ leknutím sebou škubla, když ji z myšlenek vytrhnul neznámý hlas nad ní. Otevřela oči a poznala fotografa z předešlého dne.

„Dobré ráno, prosím,“ odvětila s rozpaky jí vlastními.

„Promiňte, asi bych se měl představit. Jmenuji se Honza Kajzar a fotím pro jednu zdejší firmu,“ řekl, ještě než se posadil, a podal jí ruku.

Přijala ji se slovy „Já vím. Těší mě, já jsem Irena. Irena Richterová.“

„Víte? Vy mě znáte?“ nerozuměl Honza.

„To ne, jenom včera jsem vás viděla, fotil jste moji kamarádku.“

„Nezlobíte se, že jsem se k vám tak vetřel? Víte, šel jsem na snídani, ale nerad sedím u stolu sám, tak...“

„To je v pořádku, mně to nevadí, já také nerada sedím sama. Kamarádka mi ráno někam zmizela a já raději u stolu sedím také s někým, abych řekla pravdu.“

„Vy jste ale včera na fotografování nebyla. Pamatoval bych si vás. Mám na tváře velkou paměť. Proč jste tam nebyla?“

„Já?“ žasla Irča. „Vlastně byla...jen jsem pozorovala...“

„Vaše kamarádka je ta černovláska? Pamatuji si na ni ze včerejška. Byla dobrá. Její fotky vyšly skvěle. Má velmi fotogenickou tvář. A taky je pěkně...ukecaná,“ zasmál se Honza. „Vzpomínám si, že říkala něco, že je tu s kámoškou...“

„Ano, přesně ta. Divila bych se, kdybyste se na ni nepamatoval,“ musela se opět zasmát Irča.

„Proč to taky nezkusíte?“

„Já? Kdepak! Neumím se předvádět, a když na mě někdo civí, uvádí mě to akorát do rozpaků. Jsem dost velký introvert, víte?“

„Smím se zeptat, co děláte?“

Mezitím přišel číšník a přinesl jim snídani. Popřáli si dobrou chuť a pustili se do jídla.

„Pracuji jako překladatelka a asistentka u ředitele jedné větší firmy.“

„Baví vás to?“ divil se Honza.

„Nestěžuju si. Jsem pořád v jednom kole, stále někam cestuji, zařizuji, starám se o zaměstnance, a to mě baví. I když musím přiznat, že někteří lidi si dovedou někdy hodně vymýšlet a nezavděčíte se nikdy všem...“

„No to mi povídejte!“ zasmál se Honza. „Můžu se vás zeptat na něco osobního, Ireno – smím vám tak říkat?“

„Jistě. Jistě.“ usmála se a vyčkávala.

„Jistě? Jistě?“ nechápavě zvednul obočí Honza.

„No – jistě – můžete se mě zeptat, a jistě – můžete mi tak říkat – Honzo.“ vysvětlila Irča.

Honza se zasmál, pak zase zvažněl a zeptal se: „Proč jste včera byla tak nabroušená? Víte – když jsme se potkali ... tady na parkovišti...“

„No,“ váhala s odpovědí, „víte, to nepatřilo vám, ale spíš tomu druhému, co byl s váma. To je asi pěkný protiva, vidíte?“

Honzovi nezbylo, než se začít smát. „Proč myslíte?“

„Myslím, že je to pěkný protiva a nafoukanec.“

„Co vám udělal?“

„Ale, včera jsem se byla podívat na Darinu, právě když jste ji fotil a on mě odtud vyhodil. Darina říkala, že smím přijít, prý to domluví s fotografem a taky že se v davu ztratím.“

„Ale mě nic neříkala... jenom, ano, to, že je tu s přítelkyní, ale že by se chtěla podívat na focení, o tom nepadla ani zmínka...“

„No, to je celá ona. V hlavě pořád tisíc jiných věcí. Pořád někde lítá, myslím myšlenkami. Zkrátka, ten váš kolega mě naštvál. Kdo si vůbec myslí, že je?“

„Možná vám to řekne sám, támhle právě přijel.“ ukázal Honza směrem k parkovišti se smíchem na rtech.

Irča se otočila tím směrem, a když uviděla černovlasého muže, jak míří směrem k nim, rychle se zdvořile rozloučila, nechala na stole bankovku a odešla. Marně se ji Honza snažil zadržet.

Robert přišel k němu a povídá: „Za dvacet minut začínáme poradou, přijď prosím tě včas. Musíme dnes začít dřív, protože po obědě musím odjet. Neříkej, že jsi snídal s tou dívkou ze včerejška – jak se jmenuje?“

„Taky ti přeju dobré ráno“ – odvětil ironicky Honza. „Jmenuje se Irena a snídal jsem s ní, protože nerad sedím sám, to víš.“

„Tak sorry, kámo, promiň. Proč odešla?“

„No, odešla hned potom, co tě uviděla.“

NÁVRH MOTTA

Čtvrtek

„Dobré ráno, Kamilo,“ vřítíl se do předpokoje své kanceláře Robert. Kamila roztáhla tvář do zářivého úsměvu. „Dobré ráno Roberte“.

„Mám všechny podklady pro poradu?“ zmrazil její úsměv.

„Hned vám je přinesu.“

„Jo, obvolejte prosím všechny, ať přijdou na poradu v 9 hodin.“

„Ale měla být až ve 12!“

„Jistě.“ řekl Robert se stoickým klidem. „Ale prosím, byla byste tak laskavá, a svolala ji na devět? Děkuji. A přineste mi všechny ty včerejší fotky. Vybrala jste nějaké návrhy pro téma měsíce?“

„Abych řekla pravdu, mám jeden skvělý nápad na motto.“ Kamila popadla stoh fotek v deskách a vbaletila za ním do kanceláře.

„Sem s ním!“ se zvědavostí se Robert posadil za svůj stůl a vzal si desky s fotkami.

Kamila se naklonila před ním, tak, aby si musel všimnout jejího výstřihu. Robert zvedl hlavu od fotek a zarazil se.

„Řeknete mi ten svůj nápad?“

Kamila vykouznila oslňující úsměv a odpověděla: „Myslím si, že by to bylo skvělé: téma: Léto je žhavé, slunce je zlaté, noste žlutou barvu! Celý časopis bychom provedli ve žluté barvě a ...“

„A...?“ přerušil ji Robert.

„Vám se to nelíbí?“

„Myslím, že si to nechám projít hlavou,“ řekl zdvořile. „Teď prosím běžte svolat tu poradu, nemáme moc času.“

Když za ní zaklaply dveře, opřel se do křesla a zamyslel se. Bože, ta ženská na ty nápady snad chodí krást někomu, kdo nás chce zničit! „Noste žlutou barvu“

přeříkával si párkrát dokola ironicky její slova a kroutil u toho nevěřičně hlavou. To snad ani nemůže myslet vážně!

Jestli nedáme do zítra něco dohromady, tak nestihneme termín vydání časopisu, a to si nemůžu dovolit, přemítal dál v duchu.

Pátek

Bylo téměř půl jedné, když někdo zaklepal na dveře Irčina pokoje.

„Čau, jdem na oběd? Mám hlad jako vlk!“

Zamkla pokoj a sešly dolů do restaurace.

„Jo, promiň, že jsem se Ti včera moc nevěnovala, potkala jsem tu jednoho kluka, kterého znám z dřívějšíka, Tomáše. Představ si, že dělá tady u té firmy vizážistu.“ Sdělovala jí Darina po cestě.

Tentokrát se posadily dovnitř, venku bylo celkem plno, jako ostatně téměř vždy v tuto denní dobu. Restaurace byla velmi příjemná a nebylo tu tolik lidí jako venku. Bylo zde světle jako venku, neboť celá jedna stěna byla prosklená a hned za ní byla zahradní restaurace oplocená nízkým plůtkem s nezbytnými slunečníky u každého stolu. Když přišel číšník, objednaly si kuře po čínsku s rýží.

Vtom Darina, otočená čelem k zahradní restauraci nadskočila na židli, jak to uměla snad jen ona. „Hele, hele, dívej, kdo sedí venku! Nenápadně se otoč!“

„Prosím tě, co zase jančíš?“ opáčila Irča otočená k zahradní restauraci zády.

„Sedí tam Honza s tím druhým, nevím, jak se jmenuje.“

„Honza?“ zvedla obočí Irča.

„No! Ten, co nás fotí, víš.“

Irča se otočila a cosi uvnitř ji píchlo. Venku u stolu obědval Honza, se kterým dnes ráno posnídala a ten nafoukanec nafoukaný. Otřepala se, jako by ji obešla zima. Podivná zima.

„Ježíš, to je hodin! Promiň, ale kafe si budeš muset vypít sama, musím se jít obléct, nalíčit, učesat a tak...“

„Tak večer, zatím se měj a moc nevyváděj,“ zasmála se Darina a zvedla se k odchodu.

„Myslíš, že jsem ty?“ křikla ještě za ní Irča.

Darina se už odcházející jen ušklíbala.

Kdyby tak neměla ráda dát si po obědě kávu, asi by Irča taky odešla, ale když se rozhlédla, zjistila, že není jediná, kdo sedí sám. Nenápadně se otočila ven a viděla, že ti dva už tam taky nejsou, to ji uklidnilo, tak poprosila číšníka o papír a tužku, objednala si kávu, tentokrát vídeňskou. Chtěla využít čas a zachytit atmosféru v kavárně – či restauraci – na kousek papíru. Když jí číšník vše přinesl, poděkovala a hned se napila horkého lahodného moku. Co bychom pili, kdyby nebyla káva? pomyslela si.

Vzala tužku a skicák a udělala pár tahů, když se nad ní ozvalo: „Copak to kreslíte, jestli se můžu zeptat?“

Vzhlédla od papíru a uviděla Honzu.

„Můžu?“ ukázal na volnou židli vedle ní.

„Ovšem, posad'te se.“

„Je to jen váš koníček, nebo i něco víc?“ mrknul na čtvrtku, na které bylo zatím načrtnutých jen pár tahů, z nichž se přesto dalo poznat, že je udělal někdo, kdo má talent. U číšníka, který přišel, si objednal taky kávu.

„Ne, jen se tak bavím ve volných chvílích.“

„Taky malujete?“

„Taky.“ přiznala s rozpaky, ale pokračovala: „Taky ráda dělám grafiku v počítači.“

„Opravdu?“ zeptal se užasle Honza. „Myslím, že máte talent. Můj brácha je taky grafik.“ ukázal směrem k její čtvrtce. Honza se najednou zamyslel. Irči to nedalo a chvílku se soustředila na jeho auru. „ Copak, starosti?“

Honza se na ni podíval s užaslým výrazem, až se lekla. „Promiňte, nic mi do toho samozřejmě není. Já jen – zdálo se mi, že se něčím trápíte...“

„Jste taky psycholog, nebo co?“ zasmál se Honza.

„Ne ne, ale poznám na lidech, když jim není do zpěvu. Stačí se podívat zpřímá do očí, tam je všechno, víte?“ zamlouvala to rychle Irča.

Jak by mu mohla říct, že vidí jeho auru? A ta přes svoji žlutou barvu probleskovala nyní tmavými záblesky, což vždycky věští starosti. Žlutá barva, jako měl Honza, je barvou tvůrčích schopností a intelektu a taky vynikajícího úsudku. Takový člověk se snadno pro něco nadchne, i když bývá velmi proměnlivý. Má ale také sklon k přetěžování organismu. Tak se jí zdálo, že ho jeho aura přesně vystihuje.

„Říká se, že oči jsou dveřmi do duše.“ přerušil její myšlení Honza.

„Je to pravda.“

„No, je taky pravda, že mám starosti,“ přiznal Honza. „Víte, zítra je termín pro uzávěrku tématu příštího čísla našeho časopisu, a nás stále nic nenapadá.“

Teda, abyste rozuměla – každé číslo je tematicky nějak zaměřeno a bývá laděno v jednom duchu. Abych byl přesný, pár témat máme na stole, ale tentokrát to stále jaksi není ono.“

„Máme na stole?“ chytla ho za slovíčko Irča.

„Chci říct, Robert a já. Společnost, ve které pracujeme, je jeho a moje. Většinou rozhodujeme o všem spolu.“

„Tak vy jste majitel? Fotograf a zároveň majitel?“

„Hm, vlastně oba jsme fotografové a majitelé.“ usmál se Honza.

Irča se napila kávy a zamyšleně koukala do stolu. Pak ji něco napadlo. Aniž by zvedla oči z toho místa na stole, na které je stále upírala, vzápětí z ní bezděky vypadlo: „Není ošklivých žen, jsou jen ženy, které se neumí učinit krásnými.“

„Co jste to řekla?“ zvýšil hlas Honza a nadskočil na židli, že vytrhnul Irču ze zamyšlení.

Irča zopakovala větu, kterou pronesla před pár vteřinami.

„To je super! To jste řekla skvěle!“

„No, taky se mi ta slova líbí, ale zklamala vás. Neřekla jsem je já, ale jistý Ninon de Lenclos, je to hodně známý citát, divím se, že jste na něj ještě při své práci nenarazili. Myslím si, že by nebylo na škodu věnovat alespoň jedno číslo vašeho časopisu všem ženám, ne jen těm mladým, štíhlým a krásným a to by bylo docela dobré motto, ne?“

Honza nevěděl, co říct. Zíral ohromeně na tu drobnou dívku s modrošedýma očima, zatímco ona pokračovala: „Věnujte svůj čas všem ženám. Víte, na světě nejsou jen ty vysoké, dlouhonohé a krásné, které vás obklopují. Přesto každá může být hezká a upravená.“

Honza stále hledal slova pro odpověď a Irča zas nevěděla, co si má o jeho mlčení myslet. Když se podíval Irči do očí, uviděl tam skutečně něco tajemného, co jako by ho přitahovalo, ale nedovedl si vysvětlit čím. Ty oči nebyly nijak zvláštní, modrošedé, ale svým způsobem tak hluboké. Jak by mohl tušit, že za hloubkou těchto očí je zvláštní dar a vědění, o kterém Irča nikdy nemluví!

„Není vás jako překladatelky škoda?“ konečně ze sebe něco vysoukal Honza. „Kdybyste chtěla jít pracovat k nám, brali bychom vás všema deseti.“

Irča se zasmála – nebrala jeho slova vážně. „No, to byste to chytli.“

Tu odpověď Honza však přeslechnul a zavolal číšníka, zaplatil a najednou měl nakvap. „Promiňte – vím, že by to měla nabízet žena, ale – nemohli bychom si tykat? Já jsem Honza.“

„Proč ne, já jsem Irena,“ přijala nabízenou ruku.

„Tak teda promiň, ale já už musím letět, musím ještě něco zařídit a za chvíli začíná porada a pak focení. Musím jít. Tak zatím ahoj.“ rozloučil se a zaplatil za oba.

„Ahoj – a díky!“

U dveří se ještě zastavil, ohlédl se na ni a zavolal: „Zachránila jsi nás!“

